

Sygn. akt **III AUa 797/23**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2024 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Marta Sawińska

Protokolant: Emilia Wielgus

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2024 r. w Poznaniu

sprawy (...) sp. z o.o. w P. (poprzednio: (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.)

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.**

przy udziale : B. W. (1)

o podleganie ubezpieczeniom społecznym

na skutek apelacji (...) sp. z o. o. z siedzibą w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu

z dnia 19 kwietnia 2023 r. sygn. akt VIII U 613/22

1. oddała apelację;
2. zasądza od (...) sp. z o.o. w P. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 240 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty – tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

	Marta Sawińska	
--	----------------	--

UZASADNIENIE

Decyzją z 22 grudnia 2021 r., nr (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie art. art. 83 ust. 1 pkt 1, w związku z art. 68 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stwierdził, że B. W. (1) nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek – (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. - od dnia 30 grudnia 2019 r.

W ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych B. W. (1) nie świadczył pracy na rzecz spółki, w której posiadał 99 udziałów. Praca B. W. (1) polegała na obrocie własnym kapitałem w ramach działalności (...) sp. z o.o., albowiem nie można przyjąć, że praca była wykonywana na rzecz i ryzyko odrębnego podmiotu prawnego.

Odwołanie od decyzji wniosła spółka (...), domagając się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez uznanie, że B. W. (1) od 30 grudnia 2019 r. podlega obowiązkowo ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowym, chorobowemu oraz wypadkowemu z tytułu zatrudnienia u płatnika składek (...) sp. z o.o. w S.. Zdaniem odwołującej spółki decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa. Pozwany pominął fakt, że 30 grudnia 2019 r. nastąpił podział spółki (...) poprzez przeniesienie części majątku oraz pracowników. Odwołująca zarzuciła organowi rentowemu błędne ustalenie stanu faktycznego dotyczące ustalenia, że B. W. (1) jest jedynym wspólnikiem spółki i podlega ubezpieczeniu społecznemu z tytułu prowadzenia jednoosobowej działalności gospodarczej. W ocenie skarżącego fakt objęcia udziałów choćby w nieznacznej części, w spółce przez innych udziałowców należy uznać za okoliczność wyłączającą zastosowanie przepisu art. 8 ust 6 pkt 4 ustawy systemowej.

Wyrokiem z 19 kwietnia 2023 r. (sygn. VIII U 613/22) Sąd Okręgowy w Poznaniu oddalił odwołanie (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od odwołującej (...) sp. z o.o. w S. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 wyroku).

Powyższy wyrok zapadł w oparciu o następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Na mocy umowy z dnia 3 lutego 2015 r. zawartej przed notariuszem P. G. doszło do zawarcia umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, działającej pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.. Wspólnikiem spółki jest B. W. (1) pełni funkcję Prezesa Zarządu spółki i do 9 grudnia 2022 r. posiadał 99 udziałów. Kapitał zakładowy spółki wynosi 100 000 złotych. (...) jest partnerską spółką z (...) mającą siedzibę we W., która produkuje bramy garażowe, wjazdowe i inne, sterowane automatycznie.

W dniu 1 września 2015 r. pomiędzy spółką (...) a B. W. (1) została zawarta umowa o pracę. B. W. (1) został zatrudniony na stanowisku: prezesa zarządu – koordynatora działu handlowego, w wymiarze 1/8 czasu pracy, za miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości odpowiadającej minimalnemu wynagrodzeniu. W imieniu spółki umowę o pracę podpisała M. W..

B. W. (1) został zgłoszony do ZUS i od jego wynagrodzenia były odprowadzane składki, korzystał z urlopu wypoczynkowego, podpisywał listę obecności, nadzorował dział handlowy oraz wypełniał obowiązki związane z pełnioną funkcją w organach spółki.

Pełniąc funkcję prezesa zarządu spółki (...) i będąc jednocześnie pracownikiem spółki, B. W. (1) dbał o rozwój i prawidłowe prowadzenie działalności gospodarczej, zajmował się prowadzeniem spraw spółki i reprezentacją spółki na zewnątrz. Jako koordynator działu handlowego zajmował się wystawianiem faktur, składał zamówienia do W., w szczególności o dostawę bram różnego rodzaju i potrzebnych części, a także sprawował nadzór nad handlowcami wykonującymi swoje obowiązki w terenie (montując bramy), weryfikował wyniki sprzedażowe handlowców oraz koordynował kontakty handlowców z klientami. Ubezpieczony – w ramach obowiązków służbowych - prowadził instruktaż związany z obsługą bram garażowych i ich użytkowaniem przez klientów.

Spółka (...) przynosiła wysoki dochód, który był lokowany między innymi w nieruchomości.

Na mocy umowy z dnia 15 lutego 2018 r. powstała spółka z ograniczoną odpowiedzialnością działająca pod firmą (...) z siedzibą w S.. Kapitał zakładowy wynosił 10 000 złotych, 99 udziałów posiadał B. W. (1). Prezesem jednoosobowego zarządu jest B. W. (1).

W dniu 30 stycznia 2019 r. powstał „Plan podziału spółki (...) spółka z o.o. z siedzibą w P. poprzez przeniesienie części majątku w postaci zorganizowanych części przedsiębiorstwa na istniejące spółki”. Zgodnie z „Planem podziału...” ze spółki (...) miał być wydzielony majątek i przeniesiony na istniejące spółki: (...) z kapitałem zakładowym 10 000 złotych oraz (...) z kapitałem 10 000 zł. Do „Planu podziału...” dołączono m.in. projekt uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników (...), (...) i (...), a także listę pracowników funkcjonalnie przypisanych do spółki (...).

Zgodnie z punktem IX. ust. 3 „Planu podziału ...” B. W. (1) w trybie art. 23¹ Kodeksu pracy miał przejść do wydzielonej spółki (...).

Na mocy uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników spółek (...) z dniem 8 lipca 2020 r. nastąpił podział spółki (...) poprzez wydzielenie części majątku i przeniesienie majątku na istniejące spółki (...).

Umowa o pracę zawarta w dniu 1 września 2015 r. przez (...)

z B. W. (1) dotychczas nie została rozwiązana ani wypowiedziana. Tym samym ubezpieczony nadal podlega ubezpieczeniu społecznemu jako pracownik w spółce (...). Jednocześnie B. W. (1) nie wykazał zatrudnienia w spółce (...). W Krajowym Rejestrze Sądowym ubezpieczony pełni funkcję Prezesa Zarządu w (...) od 19 lutego 2018 r., natomiast w spółce (...) ubezpieczony był Prezesem Zarządu od momentu powstania spółki do 9 grudnia 2022 r.

W dniu 6 maja 2020 r. B. W. (1) został wyrejestrowany z ZUS, jako pracownik (...) i zgłoszony z datą wsteczną, tj. od 1 stycznia 2020 r. jako zatrudniony na podstawie umowy o pracę w spółce (...). Następnie dokonano korekty zgłoszenia, z której wynika, że B. W. (1) pracował w powyższej spółce od 30 grudnia 2019 r.

B. W. (1) w spółce (...) w ramach swoich obowiązków: zawiera

w imieniu spółki umowy z kontrahentami, kontroluje pracę działu handlowego, podpisuje przelewy oraz inne dokumenty związane z działalnością spółki. Obsługuje klientów biznesowych, m.in. zajmuje się sprzedażą oferowanych przez spółkę produktów.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sąd I instancji wydał zaskarżony wyrok, w którym oddalił odwołanie (pkt 1 wyroku) oraz zasądził od odwołującej (...) sp. z o.o. w S. na rzecz pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 wyroku).

Na wstępie rozważań prawnych Sąd Okręgowy podkreślił, że odwołanie płatnika składek podlegało oddaleniu w całości aczkolwiek z innego powodu aniżeli przedstawił to pozwany Zakład Ubezpieczeń Społecznych w zaskarżonej decyzji.

W ocenie Sądu I instancji zbycie choćby jednego udziału w jednoosobowej spółce

z ograniczoną odpowiedzialnością powoduje, że wspólnik traci tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym z art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. W tym zakresie trafnie wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 grudnia 2020 r., w sprawie I UK 225/19, iż nie można dowolnie przyjmować, iż tytuł ubezpieczenia jedyne go wspólnika spółki z o.o., określony w art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej, jest równoznaczny z ubezpieczeniem z tytułu działalności gospodarczej, określonym w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej. Nie można bowiem przyjąć, że ta sama sytuacja jest uregulowana w dwóch równorzędnych punktach tego samego przepisu. Ustawodawca bowiem wyraźnie odróżnia podleganie ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia działalności gospodarczej od podlegania ubezpieczeniom społecznym wspólnika w jednoosobowej spółce z o.o. (por. uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 22 lutego 2006 r., I UZP 4/05). Innymi słowy, rację ma odwołująca, że posiadanie przez B. W. (1) 99 udziałów w kapitale zakładowym spółki (...) nie czyni go wspólnikiem jednoosobowej spółki z o.o. i nie stanowi tytułu podlegania ubezpieczeniom społecznym na podstawie art. 8 ust. 6 pkt 4 ustawy systemowej albowiem spółka posiada dwóch udziałowców, których tytuł do podlegania ubezpieczeniom społecznym został przewidziany w art. 8 ust. 6 pkt 1 ustawy systemowej.

Podobnie w wyroku z dnia 15 września 2021 r. Sąd Najwyższy w sprawie I USKP 44/21 podkreślił, że objęcie w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością udziałów przez wspólnika mniejszościowego, nie musi być traktowane jako próba obejścia prawa (art. 58 § 1 k.p.c.) w celu uniknięcia przez wspólnika większościowego podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym.

Pomimo, że powyższa kwestia legła u podstaw wydania zaskarżonej decyzji i uznania, że B. W. (2) jako większościowym udziałowcem spółki nie mógł być zatrudniony na podstawie umowy o pracę i świadczyć ją.

W rozpoznawanej sprawie istota sporu sprowadzała się do rozstrzygnięcia, czy zasadnie i prawidłowo organ rentowy stwierdził, że B. W. (1) nie podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik od 30 grudnia 2019 r. u płatnika składek – (...) sp. z o.o.

Przedmiotem sporu w niniejszej sprawie mogło stanowić tylko to, o czym orzekł organ rentowy w sentencji zaskarżonej decyzji. W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania jest bowiem określony treścią decyzji organu rentowego, od której odwołanie wszczyna postępowanie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych (vide np. postanowienia Sądu Najwyższego: z 22 lutego 2012 roku, II UK 275/11, z 2 marca 2011 roku, II UZ 1/11).

Dla rozstrzygnięcia powyższego konieczne było ustalenie, czy B. W. (1) faktycznie ze spółką (...) łączy stosunek pracy – a więc, czy rzeczywiście powstał stosunek pracy, stanowiący tytuł do objęcia ubezpieczonego obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi.

W niniejszej sprawie niewątpliwie odwołująca spółka nie sprostала obowiązkowi wynikającemu z dyspozycji norm art. 6 i art. 232 k.p.c., gdyż nie wykazała faktu zatrudnienia ubezpieczonego w spółce (...), czy też nie przedłożyła uchwały Nadzwyczajnego Zgromadzenia Wspólników stanowiącej potwierdzenie przejścia ubezpieczonego, jako pracownika spółki (...) w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...).

Na marginesie sąd naprowadzał, iż w ramach rozpoznawanej sprawy Sąd I instancji nie badał ważności umowy o pracę zawartej w dniu 1 września 2015 r. pomiędzy B. W. (1) a spółką (...) reprezentowaną przez M. W.. Osoba reprezentująca spółkę nie wykazała jakiegokolwiek umocowania do zawarcia ważnej umowy o pracę. Przede wszystkim nie wykazała umocowania do reprezentowania spółki, w szczególności do zawarcia umowy o pracę.

Zagadnienie istnienia umowy o pracę z dnia 1 września 2015 r. i posiadanie tytułu ubezpieczeniowego, nie było przedmiotem zaskarżonej decyzji, w konsekwencji nie mogło być zatem przedmiotem postępowania przed Sądem.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są między innymi pracownikami. Z kolei art. 13 ustawy wskazuje, że pracownicy podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku.

W myśl art. 8 ust. 1 powołanej ustawy za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, z zastrzeżeniem ust. 2 i 2a. Stosownie do art. 11 ust. 1 ustawy systemowej obowiązkowo ubezpieczeniu chorobowemu podlegają osoby wymienione między innymi w art. 6 ust. 1 pkt 1 ustawy, natomiast przepis art. 12 ust. 1 ustawy systemowej stanowi, że obowiązkowo ubezpieczeniu wypadkowemu podlegają osoby podlegające ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym.

Z uwagi na fakt, że obowiązek ubezpieczeń jest pochodną stosunku pracy Zakład Ubezpieczeń Społecznych, ustalając obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, ma możliwość oceny łączącego ubezpieczonych stosunku pracy w oparciu o zawartą umowę – art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z kolei art. 2 Kodeksu pracy stanowi, iż pracownikiem jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania bądź spółdzielczej umowy o pracę. Użyty w przepisie zwrot „zatrudniona” oznacza istnienie między pracownikiem a pracodawcą więzi prawnej, która jest warunkiem koniecznym, a zarazem wystarczającym, dla przyznania danej osobie statusu pracownika. Tą więzią jest pozostawanie w stosunku pracy, o którym mowa w art. 22 k.p. W art. 22 § 1 k.p. są zawarte najbardziej istotne elementy składające się na pojęcie stosunku pracy. Przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do świadczenia pracy na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem. Istotą stosunku pracy jest osobiste świadczenie pracy przez pracownika na rzecz pracodawcy, w warunkach podporządkowania

pracownika pracodawcy w zakresie dotyczącym pracy. Podporządkowanie polega na osobistym świadczeniu pracy określonego rodzaju na rzecz i pod kierownictwem pracodawcy, w miejscu i czasie przez niego wskazanym. Układ podporządkowania pracownika pracodawcy polega zatem nie tylko na świadczeniu pracy pod jego kierownictwem, lecz także na jednoznacznym określeniu prawa pracodawcy do decydowania o miejscu i czasie, w jakim praca określonego rodzaju ma być świadczona.

W niniejszej sprawie nie ulega wątpliwości, że B. W. (1) zawarł umowę o pracę ze spółką (...) we wrześniu 2015 r., i w świetle zeznań D. T., B. W. (1) świadczył pracę w wymiarze 1/8 etatu, a w pozostałym czasie pracy wykonywał obowiązki prezesa zarządu spółki. Z dokumentów przedłożonych przez odwołującą spółkę wynika, że 30 stycznia 2019 r. powstał dokument nazwany „Planem podziału...”, na mocy którego B. W. (1) miał przejść w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...). Jednakże podział spółki (...) poprzez wydzielenie i przeniesienia na istniejące spółki części majątku stał się faktem dopiero 8 lipca 2020 r. Jednocześnie zaznaczyć trzeba, że odwołująca spółka, jak i ubezpieczony B. W. (1) w toku postępowania nie przedstawili uchwały (...) wspólników zatwierdzającego „Plan podziału...”.

Z powyższego wynika, że B. W. (1) od 1 września 2015 r. był pracownikiem (...), przynajmniej do 8 lipca 2020 r. W konsekwencji słusznie pozwany organ rentowy uznał, że ubezpieczony nie podlegał ubezpieczeniom społecznym od 30 grudnia 2019 r., jako pracownik (...) albowiem w tej dacie nie doszło do podziału oraz przejścia niektórych pracowników do innej spółki.

Zdaniem Sądu Okręgowego, skoro B. W. (1) został zatrudniony na podstawie umowy o pracę w spółce (...) z dniem 1 września 2015 r., i w spółce tej do 9 grudnia 2020 r. pełnił funkcję prezesa zarządu oraz w wymiarze 1/8 etatu pracował jako pracownik spółki, nadto umowa o pracę nie wygasła, nie została wypowiedziana, ani też nie uległa rozwiązaniu, to tytuł pracowniczego ubezpieczenia istniał przynajmniej do 9 grudnia 2020 r. Nadto brak jest dowodu potwierdzającego przejście B. W. (1) jako pracownika do spółki (...) w trybie art. 23¹ k.p.

W tym stanie prawnym, Sąd Okręgowy uznał, że zaskarżona decyzja jest prawidłowa. B. W. (1) od 30 grudnia 2019 r. nie posiadał pracowniczego tytułu ubezpieczenia w spółce (...), gdyż żadna umowa o pracę nie została z nim zawarta, jak również w dniu 30 grudnia 2019 r. nie mogło nastąpić przejście ubezpieczonego w trybie art. 23¹ k.p. albowiem podział spółki (...) nastąpił dopiero 8 lipca 2020 r. Oznacza to, że 30 grudnia 2019 r. nie istniał tytuł ubezpieczenia potwierdzający, że B. W. (1) jest pracownikiem spółki (...).

Podsumowując, B. W. (1) posiadając 99 udziałów w spółce (...), czy też w (...) był uprawniony do pracowniczego zatrudnienia i podlegania ubezpieczeniom społecznym z tego tytułu. Jednakże wobec tego, że odwołująca spółka nie sprostала obowiązkowi dowodowemu i nie wykazała, aby B. W. (1) legitymował się tytułem pracowniczego ubezpieczenia w (...), odwołanie podlegało oddaleniu.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. i powołanych w uzasadnieniu przepisów prawa materialnego, oddalił odwołanie.

O kosztach zastępstwa procesowego należnych pozwanemu organowi rentowemu, orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 4, art. 99 k.p.c. i § 9 ust. 2, § 15 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i zasądzone od odwołującego na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddziału w P. 360 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W tym zakresie Sąd Okręgowy wziął pod uwagę, że w sprawie odbyły się trzy rozprawy, w których uczestniczył pełnomocnik pozwanego.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł odwołujący płatnik składek, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

naruszenia norm prawa procesowego, które miały wpływ na wynik sprawy, tj.:

1. art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 321 k.p.c., polegające na naruszeniu granic postępowania sądowego w sprawie ubezpieczeń społecznych wyznaczonych treścią Zaskarżonej decyzji i oparcie niekorzystnego dla Ubezpieczonego rozstrzygnięcia na nieobjętych Zaskarżoną decyzją, zupełnie nowych okolicznościach faktycznych i prawnych - rzekomej nieskuteczności przejścia Ubezpieczonego jako pracownika do Płatnika składek, podczas gdy to przejście uznawali za skuteczne zarówno Ubezpieczony i Płatnik składek, jak i Organ rentowy;
2. art. 233 § 1 k.p.c., polegające na faktycznym pominięciu zeznań D. T. i Ubezpieczonego, z których jednoznacznie wynika, że od 30 grudnia 2019 r. Ubezpieczony był pracownikiem i wykonywał pracę na rzecz Płatnika składek;
3. art. 232 w zw. z art. 229 w zw. z art. 230 w zw. z art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., polegające na przyjęciu, że na stronie odwołującej się od Zaskarżonej decyzji spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności bezspornych, niekwestionowanych przez Organ rentowy w Zaskarżonej decyzji;
4. art. 477¹¹ § 1-2 k.p.c., polegające na niezawiadomieniu zainteresowanego - spółki (...) sp. z o.o. (dawniej: (...) sp. z o.o., nr KRS: (...)) - o toczącym się postępowaniu sądowym, a w konsekwencji uniemożliwienie zainteresowanemu wzięcia udziału w postępowaniu i pozbawienie go możliwości obrony swych praw, skutkujące nieważnością postępowania pierwszo-instancyjnego (art. 379 pkt 5 k.p.c.);
5. art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 321 k.p.c., polegające na przyjęciu, że sąd rozpatrujący odwołanie od decyzji ZUS w przedmiocie podlegania ubezpieczeniom społecznym nie ma możliwości jego częściowego uwzględnienia, tj. nie ma możliwości stwierdzenia, że ubezpieczony podlegał obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym jedynie w części okresu, którego dotyczy ta decyzja;

błędy w ustaleniach faktycznych, polegające na przyjęciu, że:

1. z dniem 30 grudnia 2019 r. nie doszło do przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ k.p. ze spółki (...) sp. z o.o. (nr KRS: (...)) do spółki (...) sp. z o.o. (Płatnika składek) i w konsekwencji nie doszło do przejścia Ubezpieczonego jako pracownika ze spółki (...) sp. z o.o. do spółki (...) sp. z o.o. (Płatnika składek);
2. w okresie od 30 grudnia 2019 r. do 8 lipca 2020 r. Ubezpieczony był pracownikiem i wykonywał pracę na rzecz spółki (...) sp. z o.o., podczas gdy w rzeczywistości był on wówczas pracownikiem i wykonywał wówczas pracę na rzecz spółki (...) sp. z o.o. (Płatnika składek).

Wskazując na powyższe odwołujący płatnik składek wniósł o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania;
2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz odwołującego kosztów postępowania w obydwu instancjach, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych;
3. rozpoznanie niniejszej sprawy na rozprawie i przeprowadzenie rozprawy apelacyjnej;

ewentualnie, na wypadek uznania przez Sąd II instancji, że nie zachodzą podstawy do uchylenia Zaskarżonego wyroku, podtrzymał wnioski z pkt 2-3 i dodatkowo wniósł o:

4. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. Inspektorat w P. z dnia 22 grudnia 2021 r., znak: OU290300/D/2021-012506/001 (zwanej dalej: „Zaskarżoną decyzją”) i stwierdzenie, że Ubezpieczony jako pracownik u Płatnika składek podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu od 30 grudnia 2019 r.;
5. dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd dowodów z dokumentów:

a) wniosku spółki (...) sp. z o.o. (nr KRS: (...)) o przyjęcie planu podziału tej spółki, złożonego w dniu 31 stycznia 2019 r. do Sądu Rejonowego Poznań - Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VIII Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego;

b) pisma uzupełniającego wyżej wskazany wniosek o przyjęcie planu podziału, złożonego przez spółkę (...) sp. z o.o. w dniu 6 maja 2019 r.;

na następujące okoliczności (dotyczy pkt a i b):

1. rozpoczęcia przez spółkę (...) sp. z o.o. procedury podziału spółki już pod koniec stycznia 2019 r.;

2. trudności ze sformalizowaniem podziału spółki (...) sp. z o.o.;

c) faktur nr (...) wystawionych przez włoską spółkę (...) R.L. w listopadzie 2019 r., dokumentujących transakcje z Płatnikiem składek (...) sp. z o.o.) jako kupującym;

d) faktur nr (...), wystawionych przez pracowników Płatnika składek (w tym Ubezpieczonego) w okresie od grudnia 2019 r. do lipca 2020 r.;

na następujące okoliczności (dotyczy pkt. c i d):

##

- prowadzenia przez Płatnika składek działalności handlowej polegającej na sprzedaży produktów włoskiej marki K. już w grudniu 2019 r. (czym wcześniej zajmowała się spółka (...) sp. z o.o.);
- prowadzenia tej działalności już w grudniu 2019 r. przy pomocy dawnych pracowników spółki (...) sp. z o.o., w tym Ubezpieczonego;
- faktycznego przejścia zakładu pracy (w tym Ubezpieczonego) ze spółki (...) sp. z o.o. do Płatnika składek najpóźniej w grudniu 2019 r.;
- wykonywania pracy przez Ubezpieczonego na rzecz Płatnika składek już w grudniu 2019 r.

6. dopuszczenie i przeprowadzenie przez Sąd dowodów z uzupełniających przesłuchań Ubezpieczonego i przedstawiciela Płatnika składek - Pani D. T. - na okoliczności wskazane w pkt. 5).

W odpowiedzi na apelację odwołującego (...) Sp. z o.o. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. wniósł jej oddalenie i zasądzenie odwołującego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa procesowego w apelacji według norm przepisanych.

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2024 r. pełnomocnik płatnika składek poinformował, że spółka (...) sp. z o.o. obecnie ma inną nazwę tj. (...) sp. z o.o.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Wniesioną przez odwołującego płatnika składek apelację uznać należy za bezzasadną.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest co do zasady prawidłowe, choć nie wszystkie ustalenia oraz rozważania prawne Sądu Okręgowego Sąd Apelacyjny podzielił.

Na wstępie przypomnieć należy, że zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 1 w zw. z art. 11 ust. 1, art. 12 ust. 1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych pracownik objęty jest obowiązkowymi ubezpieczeniami: emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym, zaś obowiązek ten powstaje od dnia nawiązania stosunku pracy do dnia ustania tego stosunku. Pracownika do ubezpieczeń społecznych zgłasza

pracodawca, który jest płatnikiem składek. Zgodnie z art. 8 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy, czyli zatrudnioną przez pracodawcę.

Art. 22 § 1 k.p. stanowi natomiast, że przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca – do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem. O tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2010 r., sygn. II UK 204/09).

Treść oświadczeń woli złożonych przez strony przy zawieraniu umowy o pracę nie ma więc rozstrzygającego znaczenia dla kwalifikacji danego stosunku prawnego służącego pozyskiwaniu „pracy” jako stosunku pracy (wyroki Sądu Najwyższego z: 17 maja 2016 r., I PK 139/15, LEX nr 2057610; 26 lutego 2013 r., I UK 472/12, LEX nr 1356412 17 marca 2016 r., III UK 83/15, LEX nr 2026236). Zasadnicze znaczenie w procesie sądowego badania, czy dany stosunek prawny jest stosunkiem pracy, ma ustalenie faktyczne, czy praca wykonywana w ramach badanego stosunku prawnego rzeczywiście ma cechy wymienione w art. 22 § 1 k.p. W tym celu bada się okoliczności i warunki, w jakich dana osoba wykonuje czynności na rzecz innego podmiotu prawa i dopiero w wyniku tego badania (poczynienia stosownych ustaleń) rozstrzyga się, czy czynności te świadczą o stosunku pracy.

Zgodnie z utrwalonymi poglądami orzecznictwa i doktryny, cechą wyróżniającą stosunek pracy spośród innych kategorii stosunków prawnych jest podporządkowanie pracownika (obok osobistego świadczenia pracy). Na podporządkowanie składa się kilka elementów (co do sposobu wykonania pracy, co do czasu oraz co do miejsca), przy czym nie jest konieczne, by w każdym stanie faktycznym elementy te wystąpiły łącznie, z uwagi na potrzebę dostosowania realiów wykonywania stosunku pracy do sposobu działania współczesnej gospodarki, wymagającej w wielu branżach większej samodzielności i niezależności (a przez to kreatywności) pracownika. Istota pracowniczego podporządkowania sprowadza się jednak do tego, że pracownik nie ma samodzielności w określaniu bieżących zadań, ponieważ to należy do sfery pracodawcy organizującego proces pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 18 lutego 2016 r., II PK 352/14, LEX nr 2004192).

Przypomnieć należy, że zaskarżoną decyzją z 22 grudnia 2021 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. na podstawie art. art. 83 ust. 1 pkt 1, w związku z art. 68 ust. 1 pkt. 1 lit. a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, stwierdził, że B. W. (1) nie podlega obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownik u płatnika składek – (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. - od dnia 30 grudnia 2019 r., gdyż w ocenie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych B. W. (1) nie świadczył pracy na rzecz spółki, w której posiadał 99 udziałów, a praca B. W. (1) polegała na obrocie własnym kapitałem w ramach działalności (...) sp. z o.o., albowiem nie można przyjąć, że praca była wykonywana na rzecz i ryzyko odrębnego podmiotu prawnego.

Z kolei zdaniem odwołującej spółki decyzja została wydana z rażącym naruszeniem prawa, gdyż pozwany pominął fakt, że 30 grudnia 2019 r. nastąpił podział spółki (...) poprzez przeniesienie części majątku oraz pracowników (w tym B. W. (1)). Odwołująca zarzuciła organowi rentowemu błędne ustalenie stanu faktycznego dotyczące ustalenia, że B. W. (1) jest jedynym wspólnikiem spółki.

Zaakcentować należy, że nie było sporu co do tego, że (...) sp. z o.o. nie zawarła z B. W. (1) odrębnej umowy o pracę.

W toku postępowania odwołująca podniosła również, że doszło do przejścia ubezpieczonego, jako pracownika spółki (...) w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...).

Rację ma apelujący, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania jest określony treścią decyzji organu rentowego, od której odwołanie wszczyna postępowanie przed sądem pracy i ubezpieczeń społecznych. Z kolei z uwagi na twierdzenia płatnika składek jakoby doszło do przejścia ubezpieczonego, jako pracownika spółki

(...) w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...) konieczne było ustalenie czy chwilę przyjęcia (...) w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...) był pracownikiem spółki (...). Ustalenia te były konieczne aby potwierdzić bądź też nie potwierdzić twierdzenia apelującego (że doszło do przejścia pracownika w trybie art. 23¹ k.p.). Wobec tego nie sposób się zgodzić z zarzutem apelującego, że doszło do naruszenia art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w zw. z art. 321 k.p.c., polegającego na naruszeniu granic postępowania sądowego w sprawie ubezpieczeń społecznych wyznaczonych treścią zaskarżonej decyzji i oparcie niekorzystnego dla Ubezpieczonego rozstrzygnięcia na nieobjętych zaskarżoną decyzją, zupełnie nowych okolicznościach faktycznych i prawnych - rzekomej nieskuteczności przejścia Ubezpieczonego jako pracownika do Płatnika składek. Nie zmienia tego fakt, iż ani płatnik składek, ani też organ rentowy nie kwestionowali skuteczności przejścia pracownika w trybie art. 23¹ k.p.

Z ustalonego w sprawie materiału dowodowego wynika, że na mocy umowy z dnia 3 lutego 2015 r. zawartej przed notariuszem P. G. doszło do zawarcia umowy spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, działającej pod firmą (...) sp. z o.o. z siedzibą w P.. Wspólnikiem spółki jest B. W. (1) pełni funkcję Prezesa Zarządu spółki i do 9 grudnia 2022 r. posiadał 99 udziałów. Kapitał zakładowy spółki wynosi 100 000 złotych. (...) jest partnerską spółką z (...) mającą siedzibę we W., która produkuje bramy garażowe, wjazdowe i inne, sterowane automatycznie. W dniu 1 września 2015 r. pomiędzy spółką (...) a B. W. (1) została zawarta umowa o pracę. B. W. (1) został zatrudniony na stanowisku: prezesa zarządu – koordynatora działu handlowego, w wymiarze 1/8 czasu pracy, za miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości odpowiadającej minimalnemu wynagrodzeniu. W imieniu spółki umowę o pracę podpisała M. W..

W orzecnictwie natomiast ugruntował się pogląd, że jedyny lub „niemal jedyny” wspólnik spółki z o.o. nie podlega pracowniczemu ubezpieczeniu społecznemu. Sąd Najwyższy jednolicie przyjmuje, że wspólnik, który ma większościowe udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, nie może korzystać z ubezpieczenia społecznego jako pracownik (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3.08.2011 r., sygn. I UK 8/11, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.09.2013r., sygn. II UK 36/13, wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11.01.2017 r., sygn. III AUa 1424/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 19.07.2017 r., sygn. III AUa 410/16, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8.02.2018 r., sygn. III AUa 1508/17).

Także w wyroku z dnia 13 marca 2018 r., sygn. I UK 27/17 Sąd Najwyższy wyjaśnił, że jedyny (lub niemal jedyny) wspólnik jest od pracodawcy (spółki z ograniczoną odpowiedzialnością) niezależny ekonomicznie, gdyż – skoro do przesunięcia majątkowego dochodzi w ramach majątku samego wspólnika – nie zachodzi przesłanka odpłatności pracy, a nadto dyktuje mu sposób działania jako zgromadzenie wspólników. W sytuacji, gdy mamy do czynienia z jedynym wspólnikiem spółki i członkiem jej zarządu, ewentualny status takiej osoby jako wykonawcy pracy byłby zdominowany przez status właścicielski do tego stopnia, że stałby się jego funkcjonalnym elementem, służącym głównie kompleksowej obsłudze kapitału. Uznanie, że jedyny (czy nawet większościowy) udziałowiec w spółce mógłby w takich warunkach pełnić równocześnie funkcję prezesa zarządu i być zatrudnionym w ramach stosunku pracy, byłoby sprzeczne z istotą stosunku pracy i prawa pracy w ogóle.

Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 26 czerwca 2020 r. I UK 463/19 podkreślił, że wspólnik, który ma większościowe udziały w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, nie może korzystać z ubezpieczenia społecznego jako pracownik. Chociaż, co do zasady, judykatura dopuszcza pracownicze zatrudnianie wspólników wieloosobowych spółek z ograniczoną odpowiedzialnością na stanowiskach członków zarządu, to gdy udział w kapitale zakładowym spółki innych wspólników pozostaje marginalny lub iluzoryczny nie uznaje się takiego zatrudnienia za zatrudnienie pracownicze. Taka konfiguracja (96% do 4% udziałów w kapitale zakładowym spółki) oznacza bowiem połączenie pracy i kapitału, co wyklucza dopuszczalność nawiązania przez prawie wyłącznego wspólnika (udziałowca) stosunku pracy z własną spółką i podleganie takiego wspólnika pracowniczym ubezpieczeniom społecznym, niezależnie od rodzaju czynności (wykonawcze czy zarządzające), jakie miałyby być realizowane w ramach umowy o pracę z własną spółką i podleganie takiego wspólnika pracowniczym ubezpieczeniom społecznym, niezależnie od rodzaju czynności (wykonawcze czy zarządzające), jakie miałyby być realizowane w ramach umowy o pracę.

Sąd Najwyższy nie sprecyzował dotąd znaczenia pozaustawowych pojęć „niemal (prawie) jedyny wspólnik (udziałowiec)” lub „wspólnik (udziałowiec) iluzoryczny”, jednak nie może budzić wątpliwości, że w spółce dwuosobowej, w której jeden ze wspólników zachował 99 na 100 udziałów, ma on pozycję właścicielską tak dalece dominującą, że nie może być własnym pracodawcą. Taka skala większości udziałów (przewagi głosów w zgromadzeniu wspólników) oraz sposób jej wykorzystywania nakazuje traktować wieloosobową spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością na równi ze spółką jednoosobową, w której jedyny udziałowiec nie może pozostawać w stosunku pracy ze spółką ze względu na brak elementów konstrukcyjnych właściwych dla stosunku.

Podzielając prezentowane powyżej poglądy należy przyjąć, że B. W. (1) jako niemal jedyny wspólnik spółki nie mógł skutecznie nawiązać ze spółką (...) sp. z o.o. stosunku pracy.

Z uwagi na powyższe nie sposób też podzielić stanowiska Sądu I instancji jakoby B. W. (1) od 1 września 2015 r. był pracownikiem (...), przynajmniej do 8 lipca 2020 r., gdyż jak wskazano powyżej nie sposób uznać by umowa o pracę została z nim skutecznie zawarta (jako z pracownikiem). Sytuacji tej nie zmienia fakt, iż przedtem organ rentowy nie kwestionował ww. stosunku pracy i płatnik składek odprowadzał składki na ubezpieczenie społeczne z tytułu umowy o pracę z 1 września 2015 r. a organ rentowy składki te przyjmował. Istotne jest natomiast to, czy strony mogły skutecznie zawrzeć umowę o pracę (w tym stanie faktycznym nie sposób uznać by doszło do skutecznego zawarcia umowy o pracę przez B. W. (1) z (...)).

Zgodnie z art. 23¹ § 1 k.p. w razie przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę staje się on z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy, z zastrzeżeniem przepisów § 5.

Co do zasady, przepisy art. 23¹ k.p. dotyczą tych osób, które w dniu przejęcia zakładu pracy lub jego części były pracownikami przejmowanego zakładu (lub przejmowanej części zakładu).

Mając na uwadze powyższe nie sposób uznać, że na podstawie art. 23¹ k.p. doszło do skutecznego przejścia pracownik tj. B. W. (1), jako pracownika spółki (...) w trybie art. 23¹ k.p. do spółki (...), ponieważ jak ustalono powyższej nie łączyła jego ze spółką (...) umowa o pracę (gdyż jako jedyny/”niemal jedyny wspólnik” nie mógł skutecznie takiej umowy zawrzeć) – zatem nie mógł też skutecznie przejść jako pracownik do spółki (...) sp. z o.o. (obecnie (...) sp. z o.o. w P.).

Poza tym przypomnieć należy, że na mocy umowy z dnia 15 lutego 2018 r. powstała spółka z ograniczoną odpowiedzialnością działająca pod firmą (...) z siedzibą w S., jej kapitał zakładowy wynosił 10 000 złotych, a 99 udziałów posiadał B. W. (1). (Prezesem jednoosobowego zarządu był B. W. (1)). Nie było sporu co do tego, że B. W. (1) faktycznie wykonywał na rzecz ww. spółki pracę, istotne było natomiast ustalenie, czy mógł tę pracę wykonywać w ramach zatrudnienia pracowniczego.

W postanowieniu z 16 lutego 2023 r. sygn. III USK 99/22 Sąd Najwyższy wskazał, że należy wykluczyć możliwość objęcia ubezpieczeniem pracowniczym wspólników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, którzy są jedynymi lub - z uwagi na posiadanie znaczącej liczby udziałów - niemal jedynymi udziałowcami. W takich przypadkach bowiem status wykonawcy pracy (pracownika) zostaje „wchłonięty” przez status właściciela kapitału (pracodawcy). Inaczej mówiąc tam, gdzie status pracownika (wykonawcy pracy) zostaje zdominowany przez status właścicielski, nie może być mowy o zatrudnieniu w ramach stosunku pracy wspólnika, który w takiej sytuacji wykonuje czynności (nawet typowo pracownicze) na rzecz samego siebie (we własnym interesie) i na swoje własne ryzyko produkcyjne, gospodarcze i socjalne. Jedyny wspólnik jest od pracodawcy (spółki z o.o.) niezależny ekonomicznie, gdyż - skoro do przesunięcia majątkowego dochodzi w ramach majątku samego wspólnika - to nie zachodzi przesłanka odpłatności pracy, a nadto jako zgromadzenie wspólników dyktuje on sam sobie sposób działania.

Z przedstawionego, utrwalonego i aktualnie jednolitego stanowiska Sądu Najwyższego wynika wykluczenie a limine możliwości zatrudnienia dominującego wspólnika spółki z o.o. na podstawie umowy o pracę i to przesądza o wyniku

niniejszej sprawy - bez potrzeby rozważań odnośnie do warunków wykonywania zatrudnienia B. W. (1) w Spółce pod kątem istnienia pracowniczego podporządkowania.

Zauważyć w tym miejscu trzeba, iż przedmiotem sporu w niniejszej sprawie mogło stanowić tylko to, o czym orzekł organ rentowy w sentencji zaskarżonej decyzji, a zaskarżona decyzja dotyczyła podlegania bądź nie podlegania B. W. (1) obowiązkowym ubezpieczeniom: emerytalnemu i rentowym, chorobowemu i wypadkowemu jako pracownika u płatnika składek – (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. - od dnia 30 grudnia 2019 r. i tylko w tym zakresie Sąd I instancji oraz Sąd Apelacyjny był uprawniony do wydania rozstrzygnięcia (podlega/nie podlega jako pracownik). Z uwagi na powyższe Sąd Apelacyjny nie badał czy B. W. (1) na skutek wykonywania pracy na rzecz spółki (...) sp. o.o., obecnie (...) sp. z o.o. (okoliczność bezsporna) podlegał ubezpieczeniom społecznym z innego tytułu chociażby z tytułu umowy zlecenia.

Z kolei okoliczność, iż w dniu 15 grudnia 2020 r. B. W. (1) zbył 444 udziały, które posiadał w spółce (...) sp. z o.o. na rzecz swojej żony M. W. i od tego dnia to właśnie M. W. jest większościowym udziałowcem płatnika składek, a udział B. W. (1) ma charakter „iluzoryczny” – z łącznej liczby udziałów w spółce (...) sp. z o.o., gdyż M. W. posiada obecnie 449 udziałów, podczas gdy B. W. (1) posiada zaledwie 1 udział, a w ich małżeństwie panuje ustrój rozdzielności majątkowej pozostaje bez znaczenia w stosunku do zaskarżonej decyzji.

Sąd Odwoławczy zaznacza, że sąd ubezpieczeń społecznych, rozpoznając odwołanie od zaskarżonej decyzji ZUS, ma za zadanie skontrolować jej zasadność oraz legalność, czyli zgodność z prawem. W razie uwzględnienia odwołania powinien zmienić decyzję i orzec co do istoty sprawy. Jeśli natomiast nie uwzględnia odwołania, musi je oddalić, uznając, że orzeczenie organu rentowego jest prawidłowe. Zakres przedmiotowy postępowania przed sądem jest jednak ograniczony przez samą decyzję. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje stanowisko, że badanie legalności decyzji i orzekanie o niej przez sąd możliwe jest tylko przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili jej wydawania, zaś postępowanie dowodowe przed sądem jest postępowaniem sprawdzającym ustalenia dokonane przez ZUS. Tak wskazywał SN m.in. w wyroku z 5 kwietnia 2007 r., sygn. akt I UK 316/06, stwierdzając wyraźnie, że badanie legalności decyzji jest możliwe tylko przy uwzględnieniu stanu prawnego i faktycznego istniejącego w chwili ustalania do niego prawa.

Powyższe oznacza, że w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych sąd bada legalność decyzji organu rentowego **na dzień jej wydania**. W sytuacji natomiast gdyby po wydaniu zaskarżonej decyzji powstały nowe dotąd nieznanne okoliczności, ubezpieczony mógłby wystąpić z nowym wnioskiem do ZUS.

Sąd Odwoławczy podkreśla, że zmianie uległa nazwa płatnika składek oraz siedziba, Spółka obecnie nazywa się (...) sp. z o.o. w P. (dawniej (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.).

Reasumując podać należy, że apelacja odwołującego płatnika składek pomimo swojej obszerności w ocenie Sądu Apelacyjnego nie wnosi nic nowego do sprawy, strona odwołująca w zasadzie powieliła w niej argumentację zaprezentowaną przed Sądem Okręgowym. Uznając zarzuty odwołującego za nieuzasadnione, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił wniesioną apelację (punkt 1 wyroku).

O kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 § 1, 1¹ i 3 k.p.c. i przepisu § 10 ust.1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015r. Mając powyższe na względzie, na względzie, zasądzono od (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P. kwotę 240 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego od dnia uprawomocnienia się orzeczenia o kosztach do dnia zapłaty - tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej – punkt 2 wyroku.

sędzia Marta Sawińska